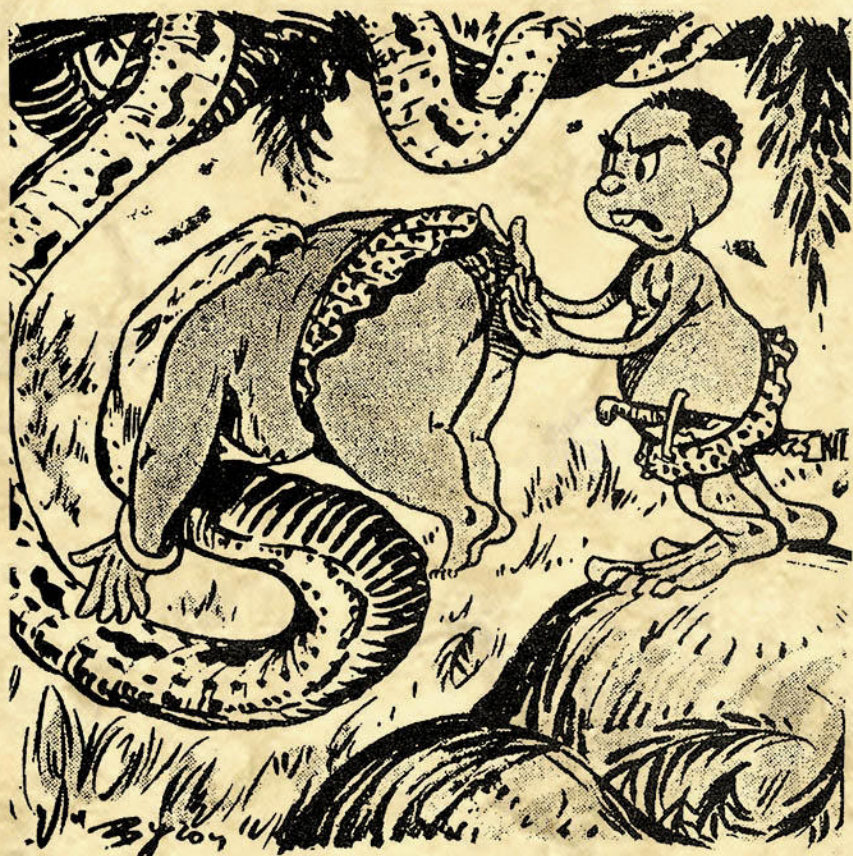

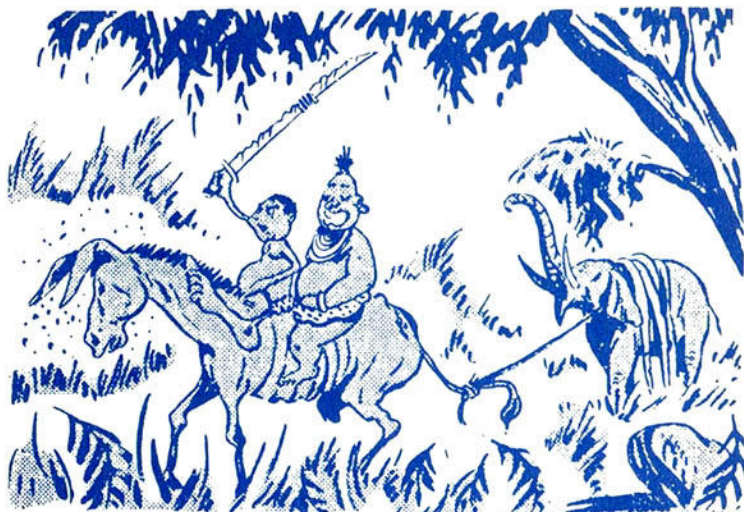

ΓΟΗΣ ΦΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Αριθ. 6

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Δελ. 1000

ΓΟΗΣ ΦΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ

Ὁ Ποκοπίχο ἔχει βάλει μυα-
λὸ πιά. Τῶς ῥίξει στὴ δουλειά.
Στὴ σκληρὴ βιοπάλη! Κυνηγίει
στὴ Ζούγκλα μεγάλα φίδια!

Ὡρὲς ἀτέλειωτες παραιμονεύει
χρυμμένος ἔξω ἀπ' τὶς φωλιές
τους. Μόλις γάνουν νὰ βγοῦν,
τὰ χτυπάει μὲ τὴ χατζάρα στὸ
κεφάλι. Τοῦς τὸ κόβει πέρα γιὰ
πέρα!

Ἡ Χουχού εἶναι βοηθός του.
Μαζεύει τὰ σκοτωμένα φίδια.

Τὰ γδέρνει μὲ προσοχή. Ἀ-
πλώνει τὰ σωληνωτὰ τομάρια
τους στὸν ἥλιο. Τὰ ξεραίνει.

Στὸ μῆνα πάντο, μαζεύονται
πολλά. Τὰ φορτώνουν σ' ἓναν

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ἐλέφαντα. Τραβάνε σιγά-σιγά γιὰ
τὸ μεγάλο λιμάνι. Ἐκεῖ τὰ
πουλᾶνε στοὺς ἐμπόρους. Παιρ-
νουν ἓνα σοφὸ λίρεσ γάθε φορὰ!

Τ' ὄνειρό τους εἶναι νὰ μα-
ζέψουν πολλὰ χρήματα. Νὰ τα-
ξιδέψουν. Νὰ γυρίσουν ὅλο τὸν
Κόσμο! Ἡ Χουχού, σάν συνε-
ταίρα ποὺ εἶναι, ἔχει γι' ἄλλο
ἓνα ὄνειρο: Μὲ τ' ἀμέτρητο
χρυσάφι ποὺ θ' ἀποκτήσει, νὰ
παντρεφτεῖ ὅλους τοὺς.. ἄντρες
τῆς Γῆς!

.

Τώρα έχουν μπεζέψει ὁ καθένας, ἀπὸ χίλιες λίρες.

Ὁ Ποκοπίκο τίς κρύβει μέσα στὴν κουφάλα τοῦ δέντρου (1). Ἐκεῖ ποὺ κοιμᾶται ἀγκαλιὰ μὲ τὸ θρυλικὸ καὶ ψευδαλφὸ «Καθαροῦναιμό» τον. Ἡ Χουχοὺ κρύβει τίς λίρες τῆς πάνω στὴν κλαύρα. Στὰ κλαδιά τοῦ ἴδιου δέντρου.

Ὁ νάνος, μέρα μὲ τὴ μέρα, βλέπει τίς λίρες του νὰ λιγοστεύουν. Εἶναι φανερό πὺς κάποιος τοῦ τίς κλέβει.

Ἐνα πρωὶ φωνάζει στὴν κοντόχρονη πυγμαία :

— Μωρή Μαριζέλ...

Τ' ἀποκρίνεται μέσα ἀπ' τ' «Ἀπαρτεμάν» τῆς :

— Τ' εἶναι χρυσό μου ; Στὸν ὕπνο σου μὲ εἶδες ; Μὲ συγχωρεῖτε κυδίας !

— Ἐβγα ἀπ' τὸν «Καραγκιόζ μπερντέ.» Θέλω νὰ οὐ ἀρωτηζῶ καίτι...

Ἡ «μαύρη γόισσα» βγαίνει

(1) Ἡ κοντόχρονη πυγμαία Χουχοὺ, μένει τώρα σὲ μιὰ κακοφτιαγμένη ξυλένια καλύδα, πάνω στὰ κλαδιά θεόρατου δέντρου. Εἶναι τὸ «Ἀπαρτεμάν» τῆς, ὅπως λέει ἐκεῖνη. ἢ ὁ «Καραγκιόζ μπερντέ», ὅπως λέει ὁ Ποκοπίκο.

Ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος νάνος Ποκοπίκο, μένει μαζί μ' ἕναν ψευδαλφὸ κοντὸ γέρινο γάιδαρο τὸν «Καθαροῦναιμό», κάτω στὴν εὐρύχωρη κουφάλα μὲ δυὸ ἀνοίγματα τοῦ ἴσου δέντρου. Στὴ «στοῖ Ποκοπίκο», ὅπως τὴ λέει αὐτός, ἢ στὸ «Ἀχοῦρι», ὅπως τὴ λέει ἡ Χουχοὺ.

Παρουσιάζεται στὴ... βεράντα.

Ὁ Ποκοπίκο σηκώνει τὸ ζεφάκι. Τὴ ρωτᾷ :

— Λέ μου λές, σὲ περικαλῶ .. Τὴ νύχτα μὲ τὴ ξέστη, οἱ λίρες παίρνουνε βράση ;

— Ὁχι, χρυσό μου !

— Τότε γιατί κατεβαίνει καί τίς... ξαφρίζεις ;

Τὴν ἴδια μέρα ὁ νάνος μετράει τίς λίρες του. Τίς βρίσκει ἑπτακόσιες. Μορμουρίζει κατασκασμένος :

— Θὰ μείνω ξάγρυπνος ὅλη νύχτα. Ποῦ θὰ μοῦ πάει ; Θὰ τὴν πιάσω τὴν κλέφτρα.

Καμμιά φορὰ νυχτώνει Πέφτον νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ Ποκοπίκο κάνει πὺς ροχαλίζει.

— Χρρρ... Χρρρρ !

Καὶ νά : Κατὰ τὰ μεσάνυχτα παράξενος θόρυβος φτάνει στ' αὐτιά του. Κρυφοκρυτάζει... Εἶναι ἡ Χουχοὺ. Κατεβαίνει σιγά-σιγά τὴ χορτοσχινένια σαλά τῆς.

Ὁ «Λυσθεόρατος Ἀντρακλας» δυναμώνει τὸ ροχαλιτό του. Θέλει νὰ τὴν κάνει νὰ πιστέψει πὺς πραγματικὰ κοιμᾶται...

Καὶ τὸ καταφέρνει τόσο καλά, ποῦ... τὸν παίρνει ὁ ὕπνος !

Τὸ πρωὶ σὺν ξυπνάει, εἶναι ἀργά. Ἡ Χουχοὺ βρίσκεται ψηλά στοῖ Ἀπαρτεμάν τῆς.

Μετράει ἀνήσυχος τίς λίρες του. Τίς βγάζει τώρα ἑξακόσιες. Λέπουν κι ἄλλες ἑκατό.

— Τὴν ἄτιμη ! Μοῦ τίς ξάφρισε πάλι ! Μὰ ποῦ θὰ μοῦ πάει. Θὰ τὴν πιάσω !

Παραμονεύει καὶ τὴν ἄλλη νύχτα. Ὅμως καὶ πάλι τὸν παίρ-

Τὸ περὶ τοῦ φίλου κατακίβηται ἀλόκληρη τὴν Χουζοῦ. Ὁ Ποκοπίζο εἶναι
ἐτοιμος νὰ τοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι.

ναι ὁ ὕπνος.

Τὸ πρωὶ τοῦ λείπουν ἄλλες
ἐξατά.

Τὸ ἴδιο κακὸ ἐπαναλαμβάνεται
κι' ἄλλες κάμποσες νύχτες.

Ἔτσι, φτάνει μέρα, ποῦ ὁ
Ποκοπίζο δὲν βρίσκει μέσα στὴ
«Σταῖ» του, οὔτε μιὰ λίσια. Ἡ
Χουζοῦ τοῦχει πάρει καὶ τὶς τε-
λευταίες. Κι' ὅμως δὲν ἔχει κα-
ταφέρει νὰ τὴν πιάσῃ σὺν
πράσσει.

Τὸ ἴδιο πρωὶ, πόλιν βλέπει
πὺς οἱ λίρες του κάνουν φτερά,
ἀρχίζει νὰ φωνάζει δυνατά.

— Χουζοῦ! Χουζοῦσου! Ποῦ
εἶσαι, Χουζοῦζα μπουσου!

Ἡ ζωντόχοντρη πυγμαία ξαφ-

νιάζεται. Βγαίνει στὴν πορτοῦλα
τοῦ «Ἀπαρτεράν» τῆς :

— Τί τρεχεῖ, χρυσο μου ; Για-
τί μὲ φωνάζεις ;

Ὁ Ποκοπίζο κάνει πὺς ἡσι-
χάζει :

— Μὰ ! Ἐδὼ εἶσαι ; Κι' ἐ-
γὼ νόμιζα...

— Τι νόμιζες, ζαλὲ !

— Νομίζα πὺς σὲ εἶχανε χέ-
ψει...

— Ποιός, καλέ ;

— Οἱ .. λίρες μου !

Ἡ Χουζοῦ κάνει τὴν ἀνήξε-
ρη. Κοιτάει τὸ ζευγάρι :

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω τί μοῦ
τσαμπουνᾷς, χρυσοῦ μου ! Μὲ
συγχωρεῖτε καὶ βλάς !

ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

Ὁ φεβερὸς καὶ τρομερὸς νάνος, μετὰ τὴν σπασμένην καὶ ὁδοντωτὴν κατῆφαρ του, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωνέψῃ. Ἀποφασίζει νὰ ἐκδικηθεῖ. Θὰ κάνει δικές του καὶ τὶς δυὸ χιλιάδες λίρες.

Πρωτὶ—πρωτὶ τὴν ἄλλη μέρα, ξυπνάει τὴ μελιστάλακτη «μαύρη γόησσα» :

— «Ἐ, μορὴ Μαιζὶλ ! Δὲν κάνεις τὸν κατήφορο νὰ τσουλήσουμε γιὰ δουλιὰ !... Σὰν πολὺ σιὸ χουζούρι μοῦ τῶχεις ρίξει. Ἡ ζωὴ εἶναι δύσκολη τὴ σήμερον ἡμέρα. Πυέλει νὰ βγαίνει τὸ μεροκάματο. Δὲν εἶναι οὐστό νὰ τρῶμε ἀπ' τὰ ἔτοιμα !..

Ἡ Χουχὺ γασμουριέται :

— Δὲν βαρεῖσαι καλέ... Ἡ πολλὴ δουλειὰ τρῶει τὸν ἀφέντη. Ἀφοῦ μαζέψαμε ἀπὸ χίλιας λίρες ὁ πᾶσα ἕκαστος. Τί θέλουμε τὰ περσούτρα ; Μαζί μας θὰ τὰ πάρουμε ;

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Τοῦ λόγου σου μπορεῖ νὰ χεῖς χίλιες λίρες... Μὰ τοῦ λόγου μου ἔπαθα λαχάρα !.. Κάποιος μοῦ τὶς ξάφρισε...

Ἡ πυγμαία κάνει πάλι τὴν ἀνήξερη :

— Ἀλήθεια ! Καὶ σοῦ λείπουν πολλές, τζουτζούκο μου :

— Μπά... Μόνο... χίλιες !

Ἡ Χουχὺ ξεροβήχει, ξεροκαταπίνει, ξεροκοκινίζει...

Ὁ νάνος... ξεροσυνεχίζει :

— Πᾶμε τὸ λοιπὸν νὰ κυνηγήσουμε κανένα φιδοτόμαρο. Ἐγὼ θὰ σφάζω κι' ἐσὺ θὰ γδέρνεις... Γὰ νὰ κάνουμε τὸ γύρω τοῦ Κόσμου χρειάζονται παράδες. Λίγα μὲ οὐρά !

Ἡ «μαύρη γόησσα» ἐτοιμάζεται γηγόρα — γηγόρα. Ἐκτινᾶνε.

Ὁ «Γόης φιδιῶν καὶ γυναικῶν» πάνω στὸ τρίποδο ψωριλέο αἰτον. Ἡ «μελιστάλακτη πυγμαία» καβάλλα στὰ ...δουτὴς ποδάρια !

Προχωροῦν ἀρκετά...

Ὁ Ποκοπίκο ξέρει κάποια ἄγρια περιοχὴ... Ἐκεῖ ζῇ ἓνας μεγάλος βόας. Τεράστιο καὶ τρομερὸ φίδι !

Φέρνει τὴ Χουχὺ σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ψάχνουν... Καὶ νά : Τὸ φοβερὸ ἐρπετὸ πετάγεται ἑαφνικῶς μπροστά τους. Βρίσκεται κυλουριασμένο στὸ κλαδί κάποιου δέντρου. Κατεβάζει τὸ κεφάλι. Μαζί μὲ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ κορμοῦ του.

Μ' ἀνοιχτὸ τὸ τεράστιο στόμα του, κάνει ν' ἀρπάξῃ τὸ νάνο.

Ὁ Ποκοπίκο εἶναι ἀφάνταστα σβέλτος. Προφταίνει καὶ τραβιέται. Ἀμέσως βάζει σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιό του : Δίνει μιὰ ἀπότομη σπρωξιὰ στὴν πυγμαία. Τὴ ρίχνει στὸ τρομαχτικὸ στόμα τοῦ βόα...

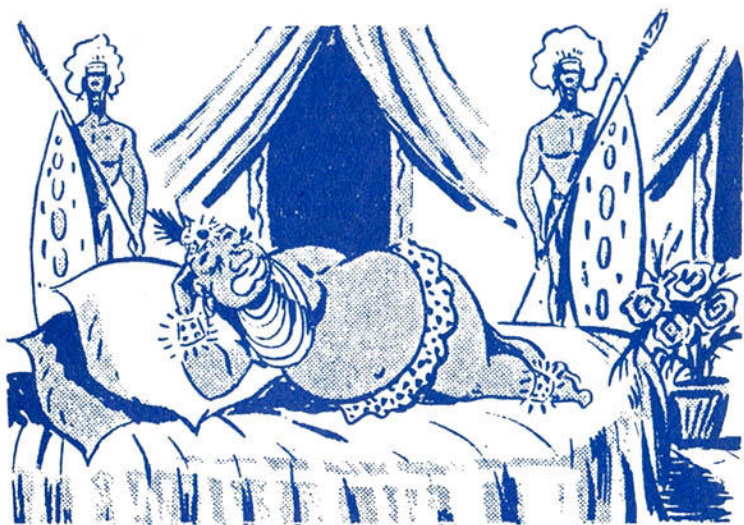
Τὸ μεγάλο φίδι ἀργίζει νὰ τὴ χάβει. Νὰ τὴν καταπίνει.

Ἡ ἄμοιρη Χουχὺ ξεφρονίζει σπαραχτικά :

— Λυτήσου με, καλὲ φιδάκι μου ! Μὴ μὲ περιδρομάξεις !.. Εἶμαι παχουλὴ ἢ καίμενούλα. Θὰ σοῦ καθήσω στὸ λαιμό ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ νάνος τὴ σπρώχνει ἀπ' τὰ πσινά. Βοηθᾷ τὸ φίδι νὰ τὴ χάβει γρηγορότερα.

— Βρὲ χόσου μέσα γὰ δεῖς

Ὁ εὐχρόπλευτος Μαχαραγιάς κάνει κόρη του τὴ μελιστάλακτη Χουχού.
Αὐτὴ θὰ κληρονομήσει τὴν τεράστια περιουσία του.

τὴν ὑγεία σου ! Δὲν λησῶσαι τὸ
φιδάκι ποὺ . . πεινάει ;

Μ' ἀφάνταστη δυσκολία ὁ τε-
ράστιος βόας καταπίνει ὁλόκλη-
ρη τὴ Χουχού. Τὸ κορμί του,
στὴ μέση, φουσκώνει σὰν μπα-
λόني. Ἡ σιλουέτα τῆς πυγμαίας
διαγράφεται καθαρά.

Ἡ ἄμιορη, μέσα τώρα στὴν
χοιλιά τοῦ ἑρπετοῦ, συνεχίζει
νὰ φωνάζει :

— Σώσε με. Ποκοπικάκι μου !
Ἀνύπαντρη κοπελλίτσα εἶμαι ἢ
καφερόῃ ! Κρίμας τα νειάτα μου !
Κρίμας τὴν τσαχινιά μου.

Ἡ Χουχού ἀρκετὰ ἔχει τιμο-
ρηθεῖ.

Ὁ «Δυσθέορατος Ἀντρακλας»
τραβάει τὴ θρυλικὴ σκονοριαμέ-
νη χατζίζι του. Τὴ σηκώνει

ψηλά. Ἐτοιμάζεται ν' ἀποξε-
φάλλισι τὸ φουσκωμένο βόα. Σε-
φονίζει ἐνθουσιασμένος :

— Ἀμάν, ἀδελφέ μου ! Πρώ-
τη φορὰ θὰ σφάξω φίδι... πα-
ραγεμιστό !

Κάνει νὰ κατεβάσει τὴ χατζά-
ρα. Δὲν προφταίνει. Ἀνδρώπι-
νες φωνές καὶ ποδοβολητὰ ἀλό-
γων, φτάνουν στ' αὐτιά του.

Ὁ Ποκοπικό τρομάζει ἀφάν-
ταστα. Πηδάει στὴ ράχη τοῦ
«Καθαρόαιμου». Πρὶν φύγει ζη-
τάει συγγνώμη ἀπ' τὸ βόα :

Μὲ συγγωρεῖς !.. Θὰ σε
σφάξω ἀπὸ... Δευτέρα μὲ τὸ
καλό !

Σπηρουνίζει μὲ τὶς φτέρνες
τὸν ψωραλέο γαῖδαρο. Τρέχει
νὰ πσιθεῖ ἀπ' τοῖς καννίβαλους,

“Ετοι τοὺς νομίζει.

Ἡ ἄμοιρη Χουχοῦ ξεφωνίζει σπαρραχτικά. Ἡ φωνὴ τῆς ἀκούγεται μέσ’ ἅλ’ τὴν κοιλιὰ τοῦ τεράστιου φιδιοῦ :

— Σῶσε με, Ποκοπινακί μου !
Θά σκάσω ἢ καψερῇ ! Θά σκάσω ἐδῶ μέσα !

Ὁ γάνος, καθὼς τρέχει, μουρμουρίζει :

— Τῇ φουρκαριάρᾳ !. Εἶναι ἀσυνήθιστη Πρώτη φορὰ τήν... τρώει φίδι !

Η ΤΥΧΕΡΙ «ΓΟΗΣΣΑ»

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμές, στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται τὸ φίδι φτάνει μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ καβλλαρῶν.

Μπροστὰ προχωροῦν δυὸ χρουσοτολισμένοι ἀρχοντες : Ἕνας μεσόγροπος Μαχαραγῶς μὲ τὴ γυναῖκα του. Πάνω σ’ ὀμορφα ἄλογα.

Πίσω τρέχει ἡ ἀκολουθία τους. Μὲ χρυσὰς στολὲς καὶ αὐτοὶ :

Ὁ Μαχαραγῶς καὶ ἡ Μαχαρανὴ ἔχουν βγεῖ περίπατο. Ἀκούσαν τὰ σπαρραχτικά ξεφωνητὰ τῆς Χουχοῦς. Τρέξαν νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Μπροστὰ τους ἀντικρύζουν τὸ φουσκωμένο φίδι. Μὲ τὸ μεγάλο βῆρος πεῦχει στὴν κοιλιὰ, δὲν μπορεῖ νὰ κουνιθεῖ. Νὰ φύγει.

Ἡ φωνὴ τῆς πυγμοῖος ἀκούγεται ἀδύναμα τώρα. Ἡ ἄμοιρη βρίσκεται σὲς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς της. Ξεφυλάει :

— Συγῶραμε, Ποκοπ-κάκι μου !
Ζωὴ σὲ λόγου σου, χρυσό μου !

Ἐξομολογιέται καὶ τ’ ἀμάρτημά της :

— Τὶς λιρότσες σου ἐγώ... ἐγὼ τίς ἔφαρσα !. Τὶς ἔγω πάνω

στ’ «Ἀπαρτεμάν» !... Λιωνία μου ἡ μνήμη !...

Ὁ χρουσοτολισμένος Μαχαραγῶς εἶναι ἀτρόμητος ἄντρας ! Ξεροδύναμος !

Σβέλτος ληδέει ἀπ’ τ’ ἄσπρο ἄτι. Τραβᾷ τ’ ἀστραφτερό σπαθὶ του. Κόβει πέρα γιὰ πέρα τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ.

Στὸ μεταξύ φτάνουν κοντὰ καὶ οἱ ἄλλοι χρουσοτολισμένοι καβαλαρέοι. Πηδοῦν καὶ ἐκεῖνοι. Μὲ τὰ μαχαίρια τους σχίζουν τὴ φουσκωμένη κοιλιὰ τοῦ φιδιοῦ. Βγάζουν τὴ Χουχοῦ σὲ κακὰ χάλια.

Ἡ ἄμοιρη παίρνει γιὰ λίγο γρήγορος ἀνάσες. Ἡ ψυχὴ τῆς εἶναι ἔτοιμη νὰ πετάξει στὸν οὐρανό !...

Ὅμως τὰ μάτια τῆς γουρλώνουν. Κυττάζει μὲ θαυμασμό τοὺς χρουσοτολισμένους καβαλαρῶν. Ψιθυρίζει :

— Θεέ μου ! Τί... νοστιμούλιζοι ποὺ εἶναι !.

Ἀμέσως ὅμως συνέχεται. Βλέπει τὸ Μαχαραγῶ καὶ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι. Νοιώθει τρόμο καὶ φόβη. Νομίζει πὺς θὰ τῆς πάρει τὸ κεφάλι. Γονατίζει μπροστὰ του. Τὸν ἐκλιπαρεῖ :

— Ἄμην, Μαχαραγῶ μου !
Μὴ μὲ σφάζεις. Λυπήσου τὸ... ταυλουφορι μου ! Ἀνύπανδρη κοπέλλα εἰμαι ! Αὐτὸ εἶναι ὅλο τὸ σκέρτσό μου. Ὅλη ἡ τσοχπινιά μου !

Ὁ Μαχαραγῶς καὶ ἡ Μαχαρανὴ εἶναι καλόκαρδοι ἄνθρωποι. Τῇ συμπαθοῦν ἀπ’ τὴν πρώτη στιγμὴ.

Στ’ ἀμπάρια τοῦ ὑπέρχου Παλατιοῦ τους βρίσκονται ἀφ’ ἑαυτοῦ θησαυροὶ. Παιδιὰ δὲν

τοὺς ἔδωκε ὁ Θεός. Κληρονόμος κανένας δὲν ὑπάρχει.

Καὶ νά : Γρήγορα — γρήγορα παίρνουν τὴ μεγάλη ἀπόφαση : Θὰ τὴν πάρουν στὸ Παλάτι, Θὰ τὴν κάνουν κόρη τοὺς ! Κληρονόμο τοὺς !

Ὁ χρυσοστολισμένος Μαχαργιάς τὴ ρωτᾷ :

— Πῶς σὲ λένε, μικρούλα μου;

Ἡ Χουχού χασομερᾷ λίγο ν' ἀπαντήσει. Τέλος χαμογελάει μελιστάλαχτα. Ἀποκρίνεται :

— Καρδιοθραύστρα !

— Ποράξενο ὄνομα !

— Μάλιστα. Καθότι θραύω τὰς καρδίας ὥσπερ... ἀμυγδαλοκόρδε ! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας !

Ὁ Μαχαργιάς ξαναρωτᾷ :

— Καὶ πῶς μπήκες, σὴν κοιλιὰ τοῦ φριδιοῦ ;

Ἀποκρίνεται σοβαρὰ — σοβαρὰ :

— Ἀπ' τὸ . . . στόμα του, Ἀρχοντά μου ! Ἀπ' τὸ στόμα του !

Ἡ γυναῖκα τοῦ Μαχαργιά σκουντάει τὸν ἄντρα τῆς :

— Μὴ τί, ρωτᾷς πιά. Δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν; Ἀπ' τὴ τρομάρια ποὺ πέρασε, τᾶχει χάσει, ἢ δυστιχημένη.

Ὁ καλόκαρδος Ἀρχοντας παίρνει τὴ «μαύρη γόησσα» πάνω στ' ἄσπρο ἄτι του. Πηδῶν κι' οἱ ἄλλοι στὶς σέλλες. Ὅλοι μαζί παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ... Φτάνουν ἀργὰ στὸ Παλάτι !

II ΚΟΡΉ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΓΙΑ

Ἡ Χουχού ξετρελλαίνεται μὲ τὰ πλούτη καὶ τὴν πολυτέλεια !

— Θεέ μου ! Τὶ θάγμα εἶν' ἔδω ! Ὁνειρώδης ὄνειρον !

Ὁ Μαχαργιάς καὶ ἡ Μαχα-

ρανὴ τὴν κάνουν κόρη τοὺς ! Πριγκίπισσα ! Κληρονόμο τῆς τεράστιας περιουσίας !

Οἱ σκλάβοι τοῦ Παλατιοῦ τὴν πλένουν. Τὴ λούζουν. Χτενίζουν τὸ θρυλικὸ τσουλούφι τῆς. Τὴ στολίζουν μὲ δαχτυλίδια, βραχιόλια κι' ἄλλα χρυσὰ κι' ἀτίμητα στολίδια. Τὴ βάζουν νὰ ξαπλώσει σ' ἓνα πλούσιο χρυσοζεντημένο ντιφάνι.

Ἡ Χουχού πλέει σὲ πύλαγα εὐτυχίας. Κάθε τόσο ἀναστενάζει :

— Ποῦσαι Ποκοπίκο νὰ δεῖς τὰ μεγαλεῖα μου ! Ποῦσαι νὰ μὲ δεῖς ποῦγινα . . . Μαχαργιάνενα !

Τὸ ἴδιο κι' Ἀρχοντας τοῦ Παλατιοῦ εἶναι ἐνθουσιασμένος. Συχνὰ λέει στὴ βασίλισσα γυναῖκα του :

— Ποιὸ μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ κοπέλα. Ἐχει λεπτοὺς τρόπους. Ὅλο «μὲ συγχωρεῖτε κυῖλας» λέει !...

Ὁ Μαχαργιάς κι' ἡ Μαχαρανὴ, δὲν ξέχρουν τί περιποιήσεις νὰ τῆς κάνουν. «Κόρη μου» ὁ ἑνας. «Κορούλα μου» ὁ ἄλλος. Τὴ χαϊδεύουν. Τὴ φιλάνε. Τὴν καττάζουνε στὰ μάτια !

Ἡ Χουχού τόχει πάρει πάνω τῆς, Ἀρχίζει νὰ σηκώνει μύτη.

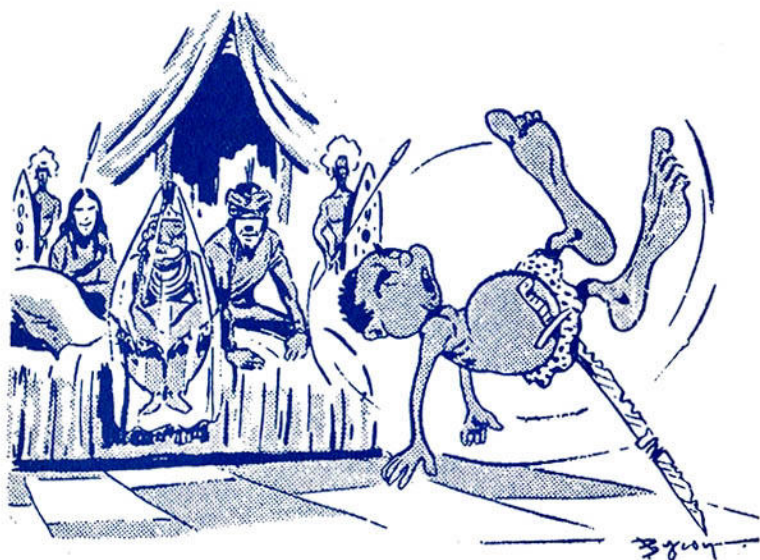
— Ἀφήστε με, σᾶς περκαλιῶ. Μὲ ἀνοχλεῖτε. Δὲν τὸ καταλαμβάνετε;

Ἐνα βράδυ, ὁ Ἀρχοντας κι' ἡ γυναῖκα του, τὴ ρωτᾶνε :

— Πέσο' μας, Καρδιοθραύστρα ! Τὶ χάρεθ θέλεις νὰ σοῦ κάνουνε; Ὅτι ζητήσεις, θὰ γίνεῖ.

Ἡ πυγμαία μουρμουρίζει :

— Τίποτα !

Ἡ Χουχού κάνει μεγάλα γυμνάσια καὶ καβόνια στὸ ζωστηριμένο
Ποκοπίκο.

— Θέλεις ἓνα ὀλόχρυσο καὶ
διαμαντοστολισμένο φόρεμα ;

— Ὁχι.

— Θέλεις κι' ἄλλα βραχιόλια,
δαχτυλίδια, σκουλαριζία ;

— Ὁχι. εἶπα!

— Θέλεις αὐτό, ἐτούτο, ἐ-
κεῖνο ;

— Ὁχι, ὄχι, ὄχι!

— Ἐπὶ τέλους! Πέσ' μας τι
θέλεις ;

Ἡ Χουχού ἀναστενάζει σπα-
ραξικάρδια :

— Πολυαγαπημένοι μου γο-
νεῖς! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

— Λέγε, τί θέλεις ;

— Ἄν σᾶς τὸ πῶ, δὲν θὰ μὲ
παραξηγήσετε; Μὲ ξανασυγχω-

ρεῖτε κιόλας!

— Τί;

— Οὔτε θὰ μὲ ἐλάβετε γιὰ
χαρμιά ξελιγομένη! Μὲ ματαῖ-
νασυγχωρεῖτε κι' ὅλας!

— Ὁχι. Τί θέλεις;

Ἡ «μαύρη γόησσα» χαμηλῶ-
νει ντροπαλὰ τὰ μενεξεδένια
της βλέφαρα. Ψιθυρίζει:

— Γουστάρω νά... παντρευτῶ!
Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ἡ «Μαχαργιάς κι' ἡ Μαχα-
ρανὴ ἐνθονοιάζονται! Ἄλλο ποῦ
δὲν θέλουν: νὰ τὴ δοῦν εὐτυχι-
σμένη! Ν' ἀποκτήσουν κι' αὐτοὶ
ἓνα διάδοχο τοῦ θρόνου!

Ἡ χρυσοστολισμένος Ἄρχον-
τας σκύβει καὶ τὴ φιλάει:

— Ναί, Κορούλα μου! Πέσ' μου ποιος είν' εκείνος που αγαπάει ή καρδιά σου, Θά σās παντρέψουμε άμέσως.

— Χωρίς συζήτηση;

— Χωρίς.

— Τό λοιπόν! Άκούστε ν' άκούσετε: Του λόγου μου τυγχάνω κάργα έρωτενιμένη! Ό έπότης της της καρδιάς μου τυγχάνει εις τρομερός νάνος, όπερ κατοικεί επί της κοιτάλας ενός δένδρου. Όμοι μετ' αυτού ψευδολέον γαϊδούρου του!... Αυτὸν ή καρδιά μου αγαπεί. Αυτὸν θέλω νά παντρευτώ! Μὲ συγχωρεῖτε κώλας!

Καί γρήγορα-γρήγορα τοὺς δίνει νά καταλάβουν ποὺ βρίσκεται τὸ δέντρο μετ' τὴν κου-

φάλα.

Ὁ ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ ΦΟΝΙΑΣ.

Ἄς ξαναγυρίσουμε στὸν Ποκοπίκο.

Ὁ άμοιρος νάνος εἶναι ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ χαμὸ τῆς Χουχούς. Νοιώθει τρομερές τύψεις. Γιατὶ αὐτὸς τὴν ἔρριξε στὸ στόμα τοῦ φιδιοῦ. Αὐτὸς τὴ σκότωσε!

Τὶς δυὸ χιλιάδες λίρες τὶς ἔχει πάρει βέβαια ἀπ' τ' Ἀπαρτεμάν» τῆς μακαρίτισσας. Μὰ τί νά τὶς γάνει, μονάχος κι' ἔρημος ὅπως εἶναι!... Ἡ καρδιά του σπαράζει στὸν πόνο.

Ὁ άμοιρος κλαίει ἀπαρηγόρητα!

Ὁ Ποκοπίκο κι' ὁ «Καθρέκιμος» κλαῖνε ἀπαρηγόρητοι τὴ χαμένη Χουχού.

Ὁ ψωραλέος «Καθαρόαιμος» συγκινιέται. Γκαρίζει κι' αὐτὸς ὀλβιερά!

Ὁ Ποκοπίκο πονηρεύεται. Βάζει ἄμεσως τὸ κακὸ στὸ νοῦ του. Λέει στὸν τρίποδο γάϊδαρο:

— «Ὁ φίλε... Γιά νὰ κλαῖς ἔτσι γιὰ τὴ «συχωρεμένη», καὶ λάκκο ἔχει ἢ φάβα Μπάς καὶ τάχατε «ῥήσει» ἄδερφέ μου; Μπάς καὶ μ' ἀπατούσατε;

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» ἔχει φτιάξει ἕναν ψεύτικο τάφο. Ἕνα κενοτάφιο, σὰν νὰ λέμε, τῆς Χουχοῦς. Μόνο καὶ μόνο γιὰ νάχει ἕνα ἥσυχον μέρος. Νὰ κἀθεταὶ νὰ τὴν κλαίει.

Ὅμως βλέπει πὼς τοῦ χρειάζεται καὶ μιὰ φωτογραφία τῆς μακαρίτισσας. Νὰ τὴ βλέπει. Νὰ τὴ θυμᾶται!

Μὰ ποῦ νὰ βρεθεῖ τέτοιο πράμμα!

Ἔτσι, ἰντὶ γιὰ φωτογραφία, βάζει στὸ κενοτάφιο καὶ ἄλλο: Ἕνα.. μαῦρο ἄσκι, φ. νοκωμένο.

Καθὼς κλαίει, τὸ κυττάζει. Μ. νομουρίει ὀλβιμένα:

— Ὀλβίδια ἢ... «συχωρεμένη»! Λίς κι' εἶνα ἑοιομὴ νὰ σοῦ μιλήσω. Νὰ πεῖ: Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ἕνα βράδυ ὁ Ποκοπίκο ἔχει μεγάλο κέφι νὰ κλαίει τὴ «μακαρίτισσα». Κάθεται σταυροπόδι μπροστὰ στὸν «τάφο» τῆς. Κυττάζει τὸ φουσκωμένο μαῦρο ἄσκι. Τὴ φαντάζεται ὀλοζώντανη μπροστὰ του. Ἀρχίζει νὰ τὴ μοιρολογάει.

Ὁ πόνος φέρνει στὰ χεῖλια του σπαραχτὰ καὶ σιγῆνια:

— «Τὴ νὰ σοῦ πρωτοθυμηθῶ πλῆρην στριφνὸ κι' ἀνάποδο!..

Ποῦσουν σὰν... μαῦρος κου-
[μπαράς,
σὰν... καλαμαροχτάποδο!..

»Μὲ τὴ μεγάλη τσοχηπινὰ φωτιὲς εἶχες ἀνάψει...

Καὶ τὸ τρελλὸ τσουλοῦφι σου καρδοῦλες εἶχε κάψει!

»Ὅμως κρυφὰ μ' ἀπάταγες, καὶ κόβω τὸ λαιμὸ μου,

πὼς φλέει καὶ κόρτε ἔκανες στὸν... Καθαρό ἰμὸ μου!

»Τώρα στὸν Ἀδὴ μέσα ζῆς κι' ὄρκο μπορῶ νὰ πάρω,

πὼς θ' ἄχεις στείλει προξενιὰ νὰ παντρευτεῖς τό... Χάρο!

»Μὰ οὐτ' αὐτὸς, μωρὴ Μαζέλ, θὲ νὰ σοῦ δώσει σημασία..

Ἔτσι, στὸ ράφι θὰ βρεθεῖς καὶ στή... Δευτέρα Παρουσία!»

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ Γ' ΑΜΠΡΟΣ

Περνᾶνε κάμποσες μέρες...

Ἕνα πρωὶ ὁ νάνος ξυπνιέται Μπρόστα στη «Στοῖά του» φτάνουν δύο χρυσοστολισμένοι καβαλλάρηδες. Μαζί τους σέρνουν κι' ἕνα ὑπέροχο ἄσπρο ἄλογο. Μὲ χρυσὰ χάμουρα. Μ' ἄσημένια σέλα.

Οἱ ἄγνωστοι πηδᾶνε ἀπ' τ' ἄτια τους. Κάνουν βαθιὰ ὑπόκλιση μπροστὰ στὸν Ποκοπίκο:

— Πολυχρονεμένε Ἀρχοντα!

Ἡ πολυχρονεμένη πριγκίπισσά μας: Ἡ πεντάμορφη κόρη τοῦ πολυχρονεμένου Μαχαραγιά, θέλει νὰ σε παντρευτεῖ. Νὰ γίνεις ὁ πολυχρονεμένος Ἀντρας τῆς. Καὶ διωχὸς τοῦ πολυχρονεμένου Πατέρα τῆς!

Ὁ Ποκοπίκο παίρνει ὄχος.

Ἀποκρίνεται σοφιστὰ:

— Ὁ πολυχρονεμένος ἐγώ, οἷς περικαλῶ νὰ πῆτε στὸν παῦ-

χρονομένο Μαχαραγιά, πώς τὴν πολυχρονεμένη κόρη του. νὰ τὴν τρέψει στὴν πολυχρονεμένη κασιόδα του !... Ἐτερον οὐδέν !

Οἱ ἀπεσταλμένοι τὸν παρακαλᾶνε. Μονο πὺν δεν πέφτει νὰ φιλήσουν τὰ ποδάρια του :

— Βρὲ καλὲ μου, βρὲ καλὲ μου !... Ὁ Μαχαραγιάς εἶναι πλούσιος ! Ἡ κόρη του πεντάμορφη ! Ὁ ἀποκτήσεις μεγάλους θησαυροὺς ! Θα γίνεις Διάδοχος ! Κύριος καὶ βασιλιάς τῆς Χώρας !

Ὁ Ποκοπίκο στὴν ἀρχὴ εἶναι ἀνένδοτος :

— Ἀδύνατον ! Ἡ θέση μου καὶ ἡ μορφωσὶ μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ πάρω τὴν πρώτη τοχόν. Ἄν ὁ πατέρας τῆς εἶναι Μαχαραγιάς, ἐγὼ εἶμαι ἀνότερος ! Τυγχάνω... Χατζαραγιάς ! Ἰσα τὸ μαχαίρι καὶ ἴσα ἡ χατζάρα :

Ὅμως σιγὰ — σιγὰ ἀλλάζει γνώμη. Τέλος δέχεται νὰ τοῦς ἀκολουθήσῃ !

— Θὰ ρωτῶ... Ὅχι γιὰ τίποτ' ἄλλο. Για νὰ μὴ μὴ μείνῃ στὸ ράφι τὸ κορίτσι !

Οἱ καβαλλάρει τοῦ προσφέρον τὸ τρίτο χρυσοκεντημένο ἄλογο. Αὐτὸ πὺν κουβάλησαν μαζί τους.

— Ἀνέβα, πολυχρονεμένη μου Ἀρχοντά !

Ὁ ναὸς τὸ κοιτάζει μὲ περιφρόνηση :

— Σὲ τέτοια φορέματα δὲν ἀκουμπῶ ἐγὼ τὰ πολυχρονεμένα μου... πισινά ! Ἔχω αὐτὰ πὺν κάνει σιρόακες !

Ξυπνάει μὲ δυὸ κλωτσιὰς τὸν ἠρωαλὸ γαῖδαρο :

— Σήκω, σάινι μου ! Σήκω γὰ πᾶμε στοῦ Μαχαραγιά... Ἡ

κόρη του ζητάει γαμπρό. Ἄν δὲν σ' ἀρέσει μὴ τὴν πάρεις !...

Ἀμέσως βγαίνει ἀπ' τ' ἄσπρο αὐτὴ τὰ χρυσὰ χαμνοῦρα. Τὴν ἀσημένια σέλα. Τὰ φορεῖ στὸ σεκετωμένο τρίποδο ναῖδαρό του. Θρονιάζεται στὴ ράχη του μεγάλου ὄρεπος.

Ὅλοι μοῦζι ξεκινᾶνε. Τραβᾶνε γιὰ τὸ Παλάτι.

Ἡ Χουχού ὑποδέχεται τὸ «γαμπρό» ἐκλωμένη σ' ἓνα διμαντοστολισμένο ντιβάνι. Εἶναι βουτηγμένη στὰ χρυσαφικά. Σκεπασμένη ὀλόκληρη μ' ἓνα πυκνὸ μεταξωτὸ πέπλο.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερά τῆς ὁ Μαχαραγιάς καὶ ἡ Μαχαρηνή.

Ὁ Ποκοπίκο θαμπώνεται ἀπ' τὰ πλῆρη. Ἄπ' τὰ μεγαλεῖα ! Κάτω ἀπ' τὸ πυκνὸ πέπλο φαντάζεται τὴ «νύφη» πενταμορφή ! Γιὰ λίγες στιγμὰς τὴν κοιτάζει χαμένα. Τέλος μουρμουρίζει βαριά :

— Πολὺ μοῦ γοιστάρεις. ἀδερφέ μου !

Ἀμέσως προχωρεῖ στὸ παλάτι τοῦ Παλατιοῦ. Φωνάζει κάτω πτόν ἠρωαλὸ γαῖδαρο :

— Ἐν τάξει. Καθαροῦμαι ! Πᾶ τὴν κοιτῶ γιὰ πᾶστη μου ! Ἐσένα σε παντρεύω ἄλλοτε ! Ἄν πιστεύω νὰ βιάζεσαι :

Ξανανοιρίζει κοντὰ στὴ «νύφη»

Ἡ Χουχού θέλει νὰ τὸν ἐκδικηθεῖ. Νὰ τοῦ πληρώσῃ τὴ λαχτάρα τοῦ τῆς ἔκανε μὲ τὸ φίδι.

Τοῦ λέει μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη :

— Πρὶν παντρευτοῦμε θέλω ν' ἀκούσῃ τὴ φωνούλα σου.

Ἡ ἐσ' μου λοιπὸν ἂν μ' ἀγαπᾷς.

Ὁ ναὸς γονατίζει ἱπποτικά,

Ἀρχίζει !

— Ἀξιολάτρευτος δεσποινίς Τέτοια ! Σὲ ἀγαπῶ ἀγρίως, λόγῳ τῶν μπόλικων παραδῶν ἅτινα ἔχεις ! Τοῦ λόγου μου τυγχάνω Ἀντρακλας δυσθεόρατος μετὰ ἰδιοκτητοῦ γαιδούρεος ! Ὀλέ !

Ἡ «Νύφη» φαίνεται ἱκανοποιημένη :

— Γλυκεριά εἶναι ἡ φωνούλα σου. Μ' ἀρέσει. Τώρα θέλω νὰ δῶ καὶ τὴν εὐκνησία τοῦ ὤραιου σου κορμιοῦ. Μπορεῖς, καλέ μου, νὰ κάνεις τοῦμπες στὸν ἀέρα ;

Ὁ Ποκοπίκο στραβομουτσουναίζει. Τὴ ρωτᾷ :

— Μπὰς καὶ μὲ δουλεύετε, Μαρξέλ ; Μπὰς καὶ σπῖτε πλάξ με τὸ ἀτομόν μου :

Ἡ Χουχοῦ μ' ἀλλαγμένη πάντα τὴ φωνὴ τ' ἀποκρίνεται :

— Τί λές καλέ ! Ἐγώ σ' ἀγαπῶ ! Σὲ λατρεύω. Ἡ καρδιά μου μονάχα γιὰ σένα χτυπᾷ. Ἄν ἀρνηθεῖς νὰ γίνεις σύζυγός μου, θὰ σὲ πνίξω. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Ἀλίμονο ! Ἡ ἄμοιρη πυγμαία τὴν ἔχει πάθει. Τὸ «μὲ συγχωρεῖτε κιόλας» τῆς ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει. Τώρα πιά, εἶναι ἀργά !

Ὁ νάνος τ' ἄκουσε. Μάηξε στὸ νύημα τῆς φάρσας ποῦ τοῦ παίζουν. Ξέρε ποιά εἶναι τώρα ἡ... κόρη τοῦ Μαχαραγιά. Ὅμως δὲν θέλει ν' ἀποδειχτεῖ. Δὲν λέει τίποτα. Κάνει πῶς δὲν ἄκουσε. Πῶς δὲν κατάλαβε.

Γιὰ νὰ ξεγελάσει τὴ Χουχοῦ ἀκόμα καλύτερα, κάνει ἀτέλειωτες τοῦμπες στὸν ἀέρα.

Ἡ «νύφη» μὲ μεγάλη δυσκο-

λία κρατᾷ τὰ γέλια τῆς.

Ὅμως δὲν σταματᾷ μέχρι ἐδῶ. Τοῦ κάνει κι' ἄλλες λαχτάρες. Κι' ἄλλα πολλὰ καψόνια.

Ὁ Ποκοπίκο τ' ἀνέχεται ὅλα. Δείχνει ἀφάνταστη ὑπομονή.

Ὁ Μαχαραγιάς κι' ἡ γυναῖκα του τὸν συμπαθοῦν σιγά-σιγά. Τὸν βρίσκουν ἔξυπνο. Χαριτωμένο !

Βέβαια εἶναι ἄσχημος : Μὲ μεγάλη κεφάλαι. Μὲ φουσκωτὴ κοιλιὰ. Μὲ τεράστιες πατοῦσες ! Ὅμως ἀφοῦ ἀρέσει στὴν «κόρη» τους, λόγος δὲν τοὺς πέφτει.

Τέλος ἡ Χουχοῦ σταματᾷ. Ἐχε ξεθεώσει πιά τὸν ἄμοιρο νάνο. Εἶναι κοῖμα νὰ τὸν βασανίσει ἄλλο !

Ἀμέσως δίνει διαταγή :

Νὰ ἐτοιμαστῇ ὁ γάμος. Θὰ τὸν πεντρεντῶ !

ΤΟ ΑΛΥΤΟ ΛΙΝΙΓΜΑ

Ὅμως κάνει τὸ λογαριασμὸ χωρὶς τὸ ξενοδόχο.

Ὁ Ποκοπίκο ἀλλάζει ξαφνικὰ γνώμη :

— Ἀρνοῦμαι ἀγρίως ! Δὲν θέλω νὰ παντρεντῶ !

Ὁ Μαχαραγιάς κι' ἡ Μαχα-ρανὴ ἀνησυχοῦν :

— Γιατί, παιδί μου ;

Ἀποκρίνεται βιαριὰ :

— Δὲν εἶμαι... θεριακλὴς στὸ γάμο ! Γουστᾶρω τὸ μαγκουφι-λίκι. Ἀντιλαβοῦ !

Ὅλοι πέφτουν νὰ τοῦ γυρίσουν τὸ κεφάλι :

— Βρὲ παιδί μου !... Γιατί ἔται ; Τὸ σέφηρκες καλὰ ; Ἡ κοπέλλα εἶναι ὁμορφὴ ! Ἐχε προῖκα ! Θὰ γίνεις διάδοχος ! Θὰ κολυμπᾷς στὸ χρυσάφι. Στά

‘Ο διαδολεμένος νάνος τὸ δάξει στὰ πόδια. ‘Ο Μαχαραγιάς, ἡ Μαχα-
ρανή κι’ ἡ συνοδεία τους, τὸν κυνηγᾶνε.

διαμαντικά !.. Γιὰ ξανασκέψου
το !..

‘Ο νάνος εἶναι ἀνένδοτος. ‘Ο-
μως σιγὰ—σιγὰ μαλακώνει. Τέ-
λος τοὺς προτείνει συμβιβασμό :

— Τὸ ὅποῖον, θὰ παντρευτῶ
τῇ λεγόμενῃ, μόνον καὶ ἐφ’ ὅσον
λύσετε κι’ ἐλόγου σας τὸ κατω-
τέρω αἶνιγμα !..

‘Ο Μαχαραγιάς, ἡ γυναῖκα
τοῦ κι’ ἡ «νύφη» δέχονται.

— Πές’ μας λοιπὸν τὸ αἶνιγ-
μά σου θὰ τὸ λύσουμε !

‘Ο Ποκοπίκο τῷχει ἔτοιμο :

— «Ποῖο εἶν’ αὐτὸ τὸ πρᾶμ-
μα ποὺ ἔχει ὄνα ποδάρι. Ποὺ
τὸ φυτεύουμε σὲ γλάστρα. Καὶ
τὸ χειμῶνα ψήνει κάστανα !

‘Ολοι μένουν γύρω του ξεροί.

‘Εκεῖνος ὑποκλίνεται μὲ σεβα-
σμό :

— ‘Αμα τὸ λύσετε, ἐλάτε νὰ
μὲ βρεῖτε στὴν κουφάλα τοῦ
δέντρου. Θὰ γυρίσω νὰ τὴν παν-
τρευτῶ.

‘Αμέσως κατεβαίνει τὰ μεγα-
λόπρεπα σκαλοπάτια τοῦ Παλα-
τιοῦ. Βγαίνει ἔξω. Καβαλλάει τὸν
«Καθαρόαιμο». Ξεκινᾷ γιὰ τὸ
λημέρι του. ‘Ο φωτοστέρανος
ἀπ’ τὶς ἀμέτρητες μαῦρες ἀλο-
γόμενες τοὺς ἀκολουθεῖ.

‘Απ’ τὸ Μαχαραγιά μέχρι τὸν
τελευταῖο ὑπηρέτη τοῦ Παλα-
τιοῦ, ὅλοι σπάζουν τὰ κεφάλια
τους. Ψάχνουν νὰ λύσουν τὸ
αἶνιγμα :

« Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα
ποὺ ἔχει ἓνα ποδάρι. Ποὺ τὸ
φυτεύουμε σὲ γλάστρα. Καὶ τὸ
χειμῶνα ψήνει κάστανα. »

Ἀλίμονο ! Κανένας δὲν μπο-
ρεῖ νὰ βρεῖ ἄκρη. Τὸ αἰνίγμα
εἶναι ἀφανταστα δύσκολο !

Ἡ Χ. οὐχοῦ χτυπιέται, Φω-
νάζει :

— Θέλω νὰ τὸ λύσετε ! Ἄν
δὲν παντρευθῶ τὸν Ποκοπίζο θὰ
σκοτωθῶ !

Ὁ Ἄρχοντας ἔχει βρεθεῖ σὲ
δύσκολη θέση. Φωνάζει στὸ Πα-
λάτι ὅλους τοὺς σοφοὺς τῆς Χό-
ρας του. Τίποτα πάλι, Κανένας
δὲν μπορεῖ νὰ βρεῖ λύση.

Περνᾶνε κάμποσες μέρες. Ὁ
Μαχαραγιάς κοντεύει νὰ τρελ-
λαθεῖ. Δὲν ἀντέχει ἄλλο.

Τέλος παίρνει ἓνα σακκὶ λίρες.
Κι' ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε. Φτά-
νουν. μὲ τὰ χρυσοστολιωμένα
ἄλογά τους στὸ θεόροτο δέντρο.
Μαζετοὺς βέβαια κι' ἡ πολυ-
θρόνη τῆς « Νύφης ».

Ὁ Ἄρχοντας ρίχνει τίς λί-
ρες στὰ πόδια τοῦ Ποκοπίζο.
Τὸν ἱκετεύει :

— Πέσ' μαζ' τῇ λύσει, παιδί
μου, θὰ σκάσουμε !..

Ὁ νάνος ρωτᾷ :

— Εἶναι τόσο ἀνάγκη ;

— Μεγάλῃ ἀνάγκῃ. Κοντεύου-
με νὰ τρελλαθοῦμε ! Ἐχεῖ δια-
λυθεῖ τὸ Βασίλειό μου ! Ὁ λαὸς
ἔχει πάψει πιά νὰ ἐργάζεται.
Ὅλοι μέρα-νύχτα, κάθονται
συλλογισμένοι. Ψάχνουν νὰ
βροῦν λύση στὸ αἰνίγμά σου !

Ὁ Ποκοπίζο διαμαρτύρεται :

— Μὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο δύ-
σκολο !... Μάλλον ἐσεῖς θάσα-
στε... βλάκες.

Ὁ Μαχαραγιάς ἀγκομαχίει :

— Πέσ' μου λοιπὸν, παιδί
μου. Τί εἶναι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα
ποὺ ἔχει ἓνα ποδάρι, ποὺ τὸ
φυτεύουμε σὲ γλάστρα καὶ τὸ
χειμῶνα ψήνει κάστανα ;

Ὁ διαβολεμένος νάνος χαμο-
γελάει :

— Ἀπλούστατον. Εἶναι ὁ...
Πετροκότσιφας !

Ὁ Ἄρχοντας μόνον ποὺ δὲν
παθαίνει συγκοπὴ καρδίας :

— Ὁ Πετροκότσιφας ;

— Μάλιστα. Ὁ Πετροκότσι-
φας !

Ὁ Μαχαραγιάς ἀγριεύει τώρα :

— Βρὲ ἀθεόφοβε, ὁ Πετροκό-
τσιφας ἔχει ἓνα ποδάρι ;

— Μάλιστα. Ἀμα τοῦ κόφου-
με τὸ ἄλλο, ἓνα θὰ τοῦ μείνει !

Ὁ Ἄρχοντας μένει γιὰ λίγο
σκεφτικός :

— Ἔστω ! Καλὰ αὐτὸ. Μά,
βρὲ παλιάνθρωπε, τὸν Πετρο-
κότσιφα τὸν φυτεύουμε σὲ γλά-
στρα :

Ὁ Ποκοπίζο δὲν τὰ χάνει :

— Μάλιστα. Ἀμα θέλουμε τὸν
φυτεύουμε σὲ μιὰ γλάστρα. Λι-
καίωμά μας. Ἰατί δηλαδή ; Μή-
πως ἀπαγορεύεται ἀπ' τὴν Ἀσ-
τυνομία ;

Ὁ Μαχαραγιάς μένει καὶ τώ-
ρα λίγες στιγμὲς συλλογισμένος :

— Ἔστω πάλι. Ἄς τοῦμε
πὺξ εἶναι σωστό κι' αὐτό. Μα,
βρὲ τυποτένιε, εἶδες ποτὲ κανέ-
να Πετροκότσιφα νὰ ψήνει τὸ
χειμῶνα κάστανα ;

Ὁ νάνος χαμογελάει ξανά :

— Ὄχι, βέβαια... Ἡ ἀλήθεια εἶ-
ναι πὺξ οἱ πετροκοτσιφάδες δὲν
ψήνουν κάστανα. Τὸ σωστό, ποι-
στό.

Ὁ Ἄρχοντας ἔχει μινιάσει :

— Τότε γιατί τ'όβαλες;
'Ο Ποκοπίκο ἔχει τὴν ἀπάν-
τησι στὰ χεῖλιά:

— Αὐτὸ τ'όβαλα γιὰ νὰ σᾶς...
μπερδέψω. Ἀλλοιῶς θὰ τὸ βρί-
σκατε ἀμέσως!

"Ολοι μαζί χύνονται τώρα νὰ
τὸν σπαράξουν. Ὁ διαβολεμένος
νάνος τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέ-
χει νὰ γλυτώσει...

'Ο Μαχαραγιάς, ἡ γυναῖκα
του, οἱ σοφοί, οἱ ὑπασπιστές,
τρέχουν ξωπίσω του. Τὸν κυνη-
γᾶνε.

"Ομως ὁ νάνος τρέχει πὺ γρή-
γορα ἀπ' αὐτοῦς. Κι' ἀπ' τὰ
ἄλογά του ἀκόμα. Καταφέρνει
νὰ ξεφύγει. Νὰ χαθεῖ στὶς πυ-
κνὲς φυλλωσιὲς τῆς ἄγριας πε-
ριοχῆς.

Περνᾶνε πολλὲς ὥρες. Τέλος
κατακουρασμένος ξαναγυρίζει
στὸ δέντρο του.

Καὶ νά: Ὡρᾶ στὸν «Καραγ-
κιὼξ μπερντέ», ἀντικρύζει τὴ
Χουχού.

— Μπά! Ἐσὺ δὲν μὲ κυνη-
γοῦσες;

— "Οχι, χρυσό μου! Ἐμεῖνα
ἐδῶ. Εἶχα κατὶ καλύτερο νὰ
κάνω.

'Ο Ποκοπίκο παραξενεύεται:

Καλά: Καὶ δὲν θὰ πᾶς μιά-
ζί του; Ἀνὲν θὰ ξαναγυρίσεις
στὸ Παλάτι;

— Τρελλάθηκες, Τζιτζιριόγκο
μου: Τώρα πιά κάναμε τὴν τύ-
χη μας! Ὅταν σὲ κυνηγοῦσαν,
ἄδειασα τὸ σακκὶ μὲ τὶς λίρες.
Λίγες-λίγες τὶς ἀνέβασα στ' «Ἀ-
παρτεμάν» μου! Τυχγάνω πλέον
νύφη... πολὺφουρνος!

'Ο Ποκοπίκο τᾶχει χάσει.
Μουρμουρίζει:

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνει;

'Η «μαύρη γόησσα» ἀναστε-
νάζει:

— Ἀνέβα τὴ σάλα! Ἐλθε
νὰ μὲ ζητήξεις εἰς γάμον! Ἐλ-
πίζω νὰ... δεχτῶ!

'Ο νάνος τὴ ρωτᾷ:

— Κι' ἀπ' τὴν κοιλιὰ τοῦ βόα
πῶς γλύτωσες μωρὴ Μαιζέλ!

'Η Χουχού κἀνει νὰ τ' ἀπο-
κριθεῖ. Ὁ Ποκοπίκο τὴ διακό-
πτει:

— Ξέρω, ξέρω! Μόλις τὸ φί-
δι σ' ἔφαγε... ψόφησε, τὸ φου-
χαριάριζο!

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Διαβάστε ὅλοι τὸ τεύχος ἀριθ. 16

“ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,”

Μὲ τὸν τίτλο :

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΣΤΡΙΓΓΛΑΣ

**Ποτὲ δὲν ἔχετε διαβάσει πὺρ ὑπέροχη
καὶ συναρπαστικὴ περιπέτεια Ζούγκλας
Γραμμένη ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ**

ΠΕΡΙΟΔΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ : «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

“ Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο , ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἀριθ. Τεύχους 6

Τιμὴ Τεύχους Δρχ. 1000

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Γιὰ τὴ σύνταξιν καὶ ἐκδόσιν : ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου 93 β — ΑΘΗΝΑΙ

Γιὰ τὴν ἐκτύπωσιν : ΛΕΩΝ. Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖα ΚΑΪΤΑΤΖΗ Ἀναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχίαν)

Διαβάζετε τὸ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Εἶναι τὸ πῶς συναρπαστικὸ καὶ περιπε-
τειῶδες ἀνάγνωσμα ἀπὸ ὅλα ὅσα
κυκλοφοροῦν

ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ Ἐξωτερικόν.
Γράμμενο ἀπὸ τὸν ἀγαπημένον σας
Συγγραφέα

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Ἡ ἄγρια καὶ παρθένα Ζούγκλα σ' ὅλο
τό τρομαχτικὸ της μεγαλεῖο.

Ο "ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Εἶναι τὸ μοναδικὸ Περιοδικὸ
γιά Μικροὺς καὶ Μεγάλους.